

Rím ustanovuje videnie – číslo jedenásť

Pochopenie trojitého naplnenia proroctva: 11. september 2001 a záverečný proces skúšky pre laodicejský adventizmus

Jeff Pippenger

2024-08-30

Tak ako 11. august 1840 potvrdil pravidlá prijaté Millerom, po 11. septembri 2001 tí, ktorí boli ochotní vidieť, rozpoznali, že prorocké zásady prijaté organizáciou Future for America boli pravou biblickou metodológiou neskorého dažďa, ako je to predstavené v dvadsiatej ôsmej kapitole Izaiáša. Uplatnenie reformnej línie na reformnú líniu, ako je to predložené v posvätných dejinách, preukázalo, že 11. september 2001 bol opakovaním 11. augusta 1840.

Ukázalo sa, že tak ako mocný anjel zo zjavenia desať zostúpil v roku 1840, predobrazil svoj zostup v roku 2001. Obaja anjeli zostúpili v čase, keď sa naplňalo proroctvo o islame. Hnutie potom rástlo, keď muži a ženy odpovedali na účinnosť tejto metodológie. Vedenie laodicejského adventizmu siedmeho dňa bolo v čase konca v roku 1989 pominuté a táto cirkev teraz vstúpila do svojho záverečného procesu skúšky, keď si Pán začal vyberať hnutie tretieho anjela za svojich poslov posledných dní.

Prvoradým pravidlom spomedzi pravidiel daných pre posledné dni bolo trojnásobné uplatnenie proroctva. Osobitne v tom čase to bolo trojnásobné uplatnenie troch bied, ktoré tak jasne potvrdzovalo udalosť z 11. septembra 2001. Keď bola táto pravda poctivo preskúmaná, tí, ktorí boli vtedy srdcami hľadájącimi pravdu vedení k Jeremiášovým „starým chodníkom“, uznali prorocké naplnenie spolu s platnosťou pravidiel prorockého výkladu prijatých hnutím tretieho anjela za platné.

Ukázalo sa, že správne priekopnícke chápanie dejín prvého beda zo zjavenia deviatej kapitoly predstavovalo islam. Falošný prorok Mohamed bol rozpoznaný ako kráľ týchto dejín. V týchto dejinách mal islam útočiť na Rímsku ríšu a jeho spôsob boja bol výslovne označený ako náhly a neočakávaný úder. V tomto ohľade sa chápalo, že práve samotný spôsob boja islamu poskytol etymologické korene slova „assassin“. V týchto dejinách mal islam sužovať vojská Ríma a toto obdobie sa uzatváralo pod líniou stopäťdesiatročného časového proroctva. Keď sa toto časové proroctvo skončilo 27. júla 1449, začalo sa časové proroctvo a dejiny druhého beda.

Začalo sa tým ďalšie časové proroctvo o tristo deväťdesiatich jednom roku a pätnástich dňoch, ktoré sa skončilo 11. augusta 1840. V týchto dejinách bol vládcom, ktorý predstavoval prorocké dielo islamu, Ottman, ktorý bol v dejinách prvého beda predobrazený Mohamedom. Deviata kapitola hovorí, že v dejinách druhého beda islam usmrť vojská Ríma. Stále by uplatňovali spôsob boja spočívajúci v náhlom a neočakávanom útoku, no v týchto dejinách bol po prvý raz vynájdený a použitý strelný prach, takže druhé beda predstavovalo spôsob boja znázornený náhlým útokom atentátnika, pričom zahŕňalo aj výbušniny.

Dňa 11. septembra 2001 zasiahlo tretie beda islamu náhle duchovné vojská Ríma výbušninami. Táto udalosť označila začiatok niekoľkých línií prorockej pravdy, no zreteľne bola ustanovená na základe dvoch predchádzajúcich svedkov prvého a druhého beda. Udalosť jasne preukázala, že tak ako zmocnenie milleritských dejín 11. augusta 1840, keď sa naplnilo proroctvo islamu o druhom beda a zostúpil anjel zo zjavenia desať, tak aj keď prišlo proroctvo islamu o treťom beda, označilo to v ten deň zostúpenie anjela zo zjavenia osemnásť.

„A teraz prichádza správa, že som vyhlásila, že New York má byť zmetnutý prílivovou vlnou? To som nikdy nepovedala. Povedala som, keď som sa dívala na veľké budovy, ktoré tam vyrastali, poschodie za poschodím: ‚Aké strašné výjavy sa odohrajú, keď Pán povstane, aby hrozne zatriasol zemou! Vtedy sa naplnia slová zo Zjavenia 18,1–3.‘ Celá osemnásť kapitola Zjavenia je varovaním pred tým, čo prichádza na zem. Nemám však nijaké zvláštne svetlo, pokiaľ ide o to, čo príde na New York; viem len to, že jedného dňa budú tie veľké budovy zvrhnuté zmetaním a prevracaním Božej moci. Zo svetla, ktoré mi bolo dané, viem, že vo svete je skaza. Jedno slovo od Pána, jediný dotyk jeho mocnej sily, a tieto mohutné stavby padnú. Odohrajú sa výjavy, ktorých hrozivosť si nedokážeme predstaviť.“ Review and Herald, 5. júla 1906.

Hnutie Future for America bolo potom tými, ktorí boli ochotní vidieť, rozpoznané ako paralela k milleritickému hnutiu. Islam tretieho beda sa od toho okamihu stal hlavnou súčasťou posolstva. Inšpirácia jasne učila, že keď zostúpil anjel zo Zjavenia, prišiel neskorý dážď.

„Neskorý dážď má zostúpiť na Boží ľud. Mocný anjel má zostúpiť z neba a celá zem má byť osvietená jeho slávou.“ Review and Herald, 21. apríla 1891.

Keď Lev z kmeňa Júdu začal otvárať širšie porozumenie neskorého dažďa, viedol svoj ľud ku knihe Joel, ktorá je hlavným oporným bodom pri výklade neskorého dažďa. V tom čase niektorí z tých mužov, ktorí sa pripojili k hnutiu po 11. septembri 2001, dospeli k záveru, že hmyz v Joelovi, ktorý ničí Boží vinič a vedie až k prebudeniu poľnočného volania, predstavuje islam. Nemohli alebo nechceli vidieť, že tento hmyz predstavoval Rím.

Mocné svetlo, ktoré vyplynulo z rozpoznania trojitého uplatnenia proroctva vo vzťahu k trom beda, pridalo ich tvrdeniu, že hmyz predstavuje islam, neposvätenú logickú oporu. Ako je to vždy, keď sa prijme súkromný výklad, dochádza ku prekrúcaniu Písem v snahe podprieť falošný predpoklad. Vo svojej snahe obhájiť svoj názor ukázali, že nerozumeli zásade typu a antitypu.

V teologických a biblických štúdiách sa pojmy „typ“ a „antityp“ používajú na označenie vzťahu medzi dvoma prvkami, pričom jeden predobrazuje alebo predznamenáva druhý. Tento koncept často spadá pod širšie kategórie „tieň“ a „podstata“.

Typ je udalosť, osoba alebo ustanovizeň v Starej zmluve, ktorá predobrazuje alebo predznačuje zodpovedajúcu udalosť, osobu alebo ustanovizeň v Novej zmluve. Slúži ako symbolický predchodca. Antityp je naplnením alebo uskutočnením typu. Je to skutočnosť, ktorá bola typom predznačená. Pojem „tieň“ a „podstata“ zodpovedá vzťahu medzi typom a antitypom. „Tieň“ predstavuje (typ), zatiaľ čo „podstata“ predstavuje (antityp).

Nech vás teda nikto nesúdi pre pokrm alebo nápoj, ani pre sviatok, alebo novmesiac, alebo soboty; čo je tieňom budúcich vecí, ale telo je Kristovo. Kolosanom 2, 16. 17.

Lebo zákon, majúť tieň budúcich dobrých vecí, a nie samú podobu tých vecí, nemôže nikdy tými istými obetami, ktoré rok čo rok neprestajne prinášajú, zdokonaľiť tých, čo k nim pristupujú. Hebrejom 10,1.

V polemike o knihe Joel po 11. septembri 2001 a o správnej identifikácii pápežského Ríma, symbolizovaného štyrmi hmyzmi, čím sa načrtáva postupné ničenie laodicejského adventizmu, tí, ktorí tvrdili, že týmito hmyzmi je islam, nielenže kládli neposvätený dôraz na trojitú aplikáciu troch beda, ale poukazovali aj na predobrazy, ktoré ukazovali na protipredobraz Ríma, a tvrdili, že tieto predobrazy v skutočnosti označujú islam. Tým poskytli dôkaz, že buď vskutku nerozumeli zásade predobrazu a protipredobrazu, alebo sa domnievali, že prekrúcanie predobrazov je hodným prostriedkom na ospravedlnenie cieľa.

V súčasnom spore ohľadom Ríma je opäť dôkaz, že tí, ktorí sa pridŕžavajú chybných predstavy, podľa ktorej sú „lupiči“ z Daniela, kapitoly jedenástej, verša štrnásteho Spojené štáty, správne nerozumejú ani trojitému uplatneniu proroctva, ani princípu typu a antitypu.

Keď sa tí, ktorí zastávajú názor, že „lupiči“ predstavujú Spojené štáty, usilujú obhájiť svoje stanovisko, používajú pri tom aplikáciu trojitej aplikácie troch Rímov, aby údajne dokázali, že moderný Rím, tretie zjavenie Ríma, sú Spojené štáty. V dôvere, že zámerne nevydávajú falošné svedectvo a že len prejavujú slepú neznalosť pravidiel trojitej aplikácie proroctva, používajú prorockú charakteristiku prvých dvoch Rímov a tvrdia, že určitá črta z dejín Ríma identifikuje moderný Rím.

Pohanský Rím je prvým z troch prorockých naplnení Ríma. V ôsmej kapitole Daniela je pohanský Rím mužským malým rohom. V druhej kapitole je pohanský Rím štátnictvom. V Danielovi 7 sa pohanský Rím rozdeľuje na desaťnásobné kráľovstvo.

Druhým prejavom Ríma je pápežský Rím, ktorý je v ôsmej kapitole ženským malým rohom a ktorý je v druhej kapitole cirkevnictvom, a ktorý je v siedmej kapitole rohom hovoriacim rúhaním a vytrhávajúcim tri rohy. Pohanský Rím je jednotnou mocou, ale pápežský Rím je dvojakou mocou, predstavujúcou pápežskú cirkev ako vládnucu nad štátnictvom predchádzajúcich politických štruktúr pohanského Ríma. V roku 1798 pápežská moc utrpela svoju smrteľnú ranu, ale neprestala byť cirkvou; iba prestala byť šelmou biblického proroctva, lebo občianska moc, ktorú predtým ovládala, jej bola odňatá.

Druhý Rím je pápežský Rím a ako mocnosť (šelma) biblického proroctva fungoval iba vtedy, keď mal schopnosť ovládať moc štátu, aby uskutočňoval svoje rúhavé zámery. Prvý Rím bol jednotnou mocnosťou, druhý Rím bol dvojitou mocnosťou a tretí Rím je trojitou mocnosťou. Tri prejavy Ríma sa riadia tými istými zásadami ako každé trojité uplatnenie proroctva. Z prorockého hľadiska sú tri beda, tri Babylony, tri Rímy a traja Eliášovia. Z hľadiska typu a antitypu prvé dva prejavy ktoréhokoľvek z trojitých uplatnení sú typmi, ktoré poskytujú tieň tretieho naplnenia, ktoré je antitypom a podstatou trojitého uplatnenia proroctva.

Pri Ríme črty prvých dvoch Rímov poukazujú na to, že pohanský i pápežský Rím udeľovali svojmu vládcovi titul Pontifex Maximus. Preto by titulom vládcu moderného Ríma bol Pontifex Maximus, titul, ktorý nikdy nebol pripisovaný nijakému prezidentovi Spojených štátov. Prvé dva Rímy by prekonali tri geografické prekážky, aby ustanovili autoritu na tróne svojho príslušného obdobia dejín. Neexistuje nijaký dôkaz o tom, že by Spojené štáty do roku 1798 prekonali tri geografické prekážky.

Prvé dva Rímy mali určené konkrétne časové obdobie, počas ktorého mali vládnuť najvyššie. V dvadsiatom štvrtom verši jedenástej kapitoly Daniela je pohanský Rím označený ako ten, ktorý vládne „čas“, čiže tristošesťdesiat rokov, čo aj činil od bitky pri Aktiu v roku 31 pred Kr., až do roku 330 po Kr. Pápežský Rím je opakovane označený ako ten, ktorý vládne tisícdvosťdesiat rokov po odstránení troch rohov, od roku 538 až do roku 1798. V dvadsiatej tretej kapitole Izaiáša sú Spojené štáty označené ako tie, ktoré kralujú sedemdesiat symbolických rokov, ako dni jedného kráľa, avšak nikdy neodstránili tri zemepisné prekážky predtým, než začali vládnuť svojich sedemdesiat symbolických rokov.

Moderný Rím je predstavený ako ten, ktorý prekonáva tri zemepisné prekážky kráľa juhu, slávnej krajiny a Egypta v jedenástej kapitole knihy Daniel, vo veršoch štyridsať až štyridsaťdva; a keď sú tieto tri prekážky porazené a privedené do poddanstva Ríma, vytvárajú potom trojnásobné spojenie draka, šelmy a falošného proroka. Ján nás tiež informuje, že smrteľná rana pápežskej šelmy je uzdravená a že potom vládne štyridsaťdva symbolických mesiacov.

A videl som jednu z jeho hláv akoby smrteľne zranenú; no jeho smrteľná rana bola uzdravená. A celá zem sa v údive niesla za šelmou. A klaňali sa drakovi, ktorý dal šelme moc; klaňali sa aj šelme a hovorili: Kto je ako šelma? Kto môže bojovať proti nej? A boli jej dané ústa hovoriace veľké veci a rúhania; a bola jej daná moc pôsobiť štyridsaťdva mesiacov. Zjavenie 13:3–5.

Šelma, ktorá vládne štyridsaťdva symbolických mesiacov po zahojení svojej smrteľnej rany, je rímska moc.

Proroctvo zo Zjavenia 13 vyhlasuje, že moc predstavovaná šelmou s rohmi podobnými baránkovým prinúti „zem i tých, ktorí na nej bývajú“, aby sa klaňali pápežstvu — tu symbolizovanému šelmou „podobnou leopardovi“. ... V Starom i Novom svete sa pápežstvu dostane pocty vo cti preukazovanej ustanovizni nedele, ktorá spočíva výlučne na autorite Rímskej cirkvi.“ Veľký spor vekov, 578.

Pohanský, prvý Rím, vládol zvrchovane tristošesťdesiat rokov v naplnení Danielovej kapitoly jedenástej, verša dvadsiateho štvrtého, a učinil tak po tom, čo odstránil tri geografické prekážky v naplnení Danielovej kapitoly ôsmej, verša deviateho.

Pápežský, druhý Rím vládol zvrchovane tisícdvosťdesiat rokov na naplnenie viacerých miest Písma, a učinil tak po tom, čo odstránil tri zemepisné prekážky na naplnenie Daniela, siedmej kapitoly, veršov osem a dvadsať.

Moderný Rím premáha južného kráľa vo štyridsiatom verši jedenástej kapitoly Daniela a potom v štyridsiatom prvom verši premáha slávnú krajinu a v štyridsiatom druhom verši premáha Egypt.

Moderný Rím je severným kráľom z jedenástej kapitoly Daniela.

Pohanský, prvý Rím, bol prenasledujúcou mocou, a pápežský, druhý Rím, bol prenasledujúcou mocou; a preto moderný Rím bude prenasledujúcou mocou.

Spojené štáty sa zúčastnia na treťom prenasledovaní, ktoré uskutoční novodobý Rím, no to neoznačuje Spojené štáty za pápežskú moc; iba to poukazuje na jednu charakteristiku vzťahu Spojených štátov k pápežskej moci v posledných dňoch.

Tí, ktorí chcú tvrdiť, že Spojené štáty sú v posledných dňoch „lupiči tvojho ľudu“, používajú trojitú aplikáciu troch Rímov na to, aby nesprávne stotožnili Spojené štáty. Chybná metóda, ktorú používajú v kontexte trojitej aplikácie, je založená na tom, že identifikujú charakteristický znak prvých dvoch Rímov a trvajú na tom, že tretím Rímom je prorocký znak Ríma, a nie samotný Rím.

Identifikujú Konštantínov prvý historický nedeľný zákon v roku 321 po Kr. a potom nedeľný zákon pápežského Ríma v roku 538 po Kr., aby tvrdili, že čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon v Spojených štátoch definuje Spojené štáty ako novodobý Rím; a zároveň miešajú svoje chybné uplatnenie tým, že Ježišovo varovanie utiecť, keď nastanú „ohavnosti spustošenia“, o ktorých hovoril Daniel, spájajú s nedeľným zákonom. „Ohavnosť spustošenia“, o ktorej hovoril Ježiš, poukazuje na dva nedeľné zákony v posledných dňoch, ale ide o veľmi odlišnú symboliku v tom, že je to varovanie utiecť, nie varovanie vyhýbať sa znameniu šelmy. Ich chybná predstava sa ani len nezaobera tým, že v posledných dňoch existujú dva konkrétne nedeľné zákony.

Keď teda uvidíte ohavnosť spustošenia, o ktorej hovoril prorok Daniel, stáť na svätom mieste, (kto číta, nech rozumie:) vtedy nech tí, čo sú v Judsku, utekajú na vrchy; kto je na streche, nech nezostupuje, aby si vzal niečo zo svojho domu; a kto je na poli, nech sa nevracia späť vziať si svoj odev. Beda však tehotným a tým, ktoré budú v tých dňoch kojiť! Modlite sa teda, aby váš útek nebol v zime ani v sobotný deň. Matúš 24:15–20.

„Ohavnosť spustošenia, o ktorej hovoril prorok Daniel,“ bola znamením, ktoré Ježiš dal svojmu ľudu, aby rozpoznal, kedy má utekať pred prichádzajúcim zničením Jeruzalema, keď pohanský Rím od roku 66 do roku 70 po Kr. obliehal a následne zničil svätyňu i mesto.

„Ježiš oznámil načúvajúcim učeníkom súdy, ktoré mali postihnúť odpadlícky Izrael, a zvlášť odplatnú pomstu, ktorá mala na nich prísť pre ich zavrhnutie a ukrižovanie Mesiáša. Nezameniteľné znamenia mali predchádzať tomuto strašnému vyvrcholeniu. Obávaná hodina mala prísť náhle a rýchlo. A Spasiteľ varoval svojich nasledovníkov: ‚Keď teda uvidíte ohavnosť spustošenia, o ktorej hovoril prorok Daniel, stáť na svätom mieste — kto číta, nech rozumie — vtedy tí, čo sú v Judsku, nech utečú do vrchov.‘ Matúš 24:15, 16; Lukáš 21:20, 21. Keď budú modloslužobné zástavy Rimanov vztyčené na svätej pôde, ktorá sa rozprestierala niekoľko honov za mestskými hradbami, vtedy mali Kristovi nasledovníci nájsť bezpečie v úteku. Keď bude varovné znamenie videné, tí, ktorí budú chcieť uniknúť, nesmú nijako otáľať....“

„Ani jeden kresťan nezahynul pri zničení Jeruzalema. Kristus dal svojim učeníkom varovanie a všetci, ktorí uverili Jeho slovám, bedlili ohlásené znamenie.... Bez meškania utiekli na

bezpečné miesto — do mesta Pella v krajine Perea za Jordánom.“ The Great Controversy, 25, 30.

Keď sa približoval rok 538, kresťania tej doby rozpoznali, že cirkev bola skazená kompromisom s náboženstvom pohanstva, a na základe Kristovho varovania, spolu so svetlom daným prostredníctvom svedectva apoštola Pavla v druhej kapitole 2. listu Tesaloničanom, utiekli do prorockej púšte dvetisíc dvestošesťdesiatich rokov.

„Pred príchodom Krista sa však vo svete náboženstva mali odohrať významné udalosti, predpovedané v prorocke. Apoštol vyhlásil: ‚Nedajte sa tak skoro vyviešť z mysle ani znepokojovať ani duchom, ani slovom, ani listom, akoby od nás, že deň Kristov už nastáva. Nech vás nikto nijakým spôsobom neoklame; lebo ten deň nepríde, kým najprv nepríde odpadnutie a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia; ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa nazýva Bohom alebo čo sa uctieva, takže sa ako Boh posadí v chráme Božom a bude sa vydávať za Boha.‘“

„Pavlove slová nemali byť nesprávne vykladané. Nemalo sa učiť, že on na základe osobitného zjavenia varoval Tesaloničanov pred bezprostredným príchodom Krista. Takéto stanovisko by spôsobilo zmätok vo viere; lebo sklamanie často vedie k nevere. Apoštol preto napomenul bratov, aby neprijímali nijaké takéto posolstvo, akoby prichádzalo od neho, a ďalej zdôraznil skutočnosť, že pápežská moc, tak jasne opísaná prorokom Danielom, mala ešte len povstať a viesť vojnu proti Božiemu ľudu. Kým táto moc nevykoná svoje smrtonosné a rúhavé dielo, bolo by márne, aby cirkev očakávala príchod svojho Pána. ‚Nepamätáte sa,‘ pýtal sa Pavol, ‚že som vám o tom hovoril, keď som bol ešte u vás?‘“

„Strašné boli skúšky, ktoré mali postihnúť pravú cirkev. Už v čase, keď apoštol písal, ‚tajomstvo nepravosti‘ už začalo pôsobiť. Udalosti, ktoré sa mali odohrať v budúcnosti, mali byť ‚podľa pôsobenia satana so všetkou mocou, znameniami a živými zázrakmi a so všetkým zvodom nepravosti medzi tými, čo hynú.‘“

„Mimoriadne vážne je apoštolovo vyhlásenie týkajúce sa tých, ktorí by odmietli prijať ‚lásku k pravde‘. ‚Preto,‘ vyhlásil o všetkých, ktorí by zámerne zavrhlí posolstvá pravdy, ‚im Boh pošle mocné poblúdenie, aby verili lži; aby boli odsúdení všetci, ktorí neuverili pravde, ale našli zaľúbenie v nepravosti.‘ Ľudia nemôžu beztrešne odmietat varovania, ktoré im Boh vo svojom milosrdenstve posielal. Od tých, ktorí naďalej odvracajú sa od týchto varovaní, Boh odníma svojho Ducha a ponecháva ich klamom, ktoré milujú.“ Skutky apoštolov, 265, 266.

Kompromis medzi pohanstvom a cirkvou bol výstražným znamením, ktoré viedlo kresťanov tej doby k oddeleniu sa od pápežského Ríma, no treba poznamenať, že svetlo, ktoré Pavol prispel k Ježišovmu varovaniu utiecť, je tým istým miestom, v ktorom William Miller prišiel k poznaniu, že „každodenná“ v knihe Daniel predstavovala pohanský Rím. Prorocký vzťah medzi tým, že pohanský Rím zadržoval, a potom ustúpil, aby pápežský Rím mohol vystúpiť na trón, bol pravdou, ktorú bolo nevyhnutné pochopiť, lebo dôsledky neuznania tohto prorockého vzťahu by priviedli mocné poblúdenie na tých, ktorí nemilovali túto pravdu. Sestra Whiteová sa zaoberá tou istou históriou:

„Od tých, ktorí chceli zostať verní, sa vyžadoval zúfalý zápas, aby pevne obstáli proti klamstvám a ohavnostiam, ktoré boli zahalené do kňazských rúch a zavedené do cirkvi. Biblia nebola prijímaná ako meradlo viery. Učenie o náboženskej slobode bolo označované za kacírstvo a jeho obhajcovia boli nenávidení a prenasledovaní.“

„Po dlhom a ťažkom zápase sa verná hŕstka rozhodla zrušiť každé spojenie s odpadlou cirkvou, ak sa naďalej bude zdráhať oslobodiť od bludu a modlárstva. Videli, že odlúčenie je absolútnou nevyhnutnosťou, ak chcú poslúchať slovo Božie. Neodvažovali sa trpieť bludy zhubné pre ich vlastné duše a dávať príklad, ktorý by ohrozil vieru ich detí i detí ich detí. Na zachovanie pokoja a jednoty boli pripravení urobiť každý ústupok zlučiteľný s vernosťou Bohu; cítili však, že aj pokoj by bol pridraho vykúpený obeťou zásady. Ak by sa jednota mohla dosiahnuť len kompromisom pravdy a spravodlivosti, nech je teda rozdielnosť, ba aj vojna.“
The Great Controversy, 45, 46.

Prorocký vzťah medzi Spojenými štátmi a pápežstvom v posledných dňoch bol predobrazne znázornený a zdôraznený Pavlovou identifikáciou vzťahu medzi pohanským a pápežským Rímom v období vedúcom k roku 538 po Kr. V trojnásobnej aplikácii Ríma pohanský Rím naplnil Ježišove slová, ktoré označovali ohavnosť spustošenia za znamenie na útek, a pápežský Rím takisto naplnil Ježišove slová. Sestra Whiteová označuje ďalšie naplnenie Kristových slov.

„Teraz nie je čas, aby Boží ľud upínal svoje náklonnosti alebo si zhromažďoval svoj poklad vo svete. Nie je ďaleko čas, keď budeme, podobne ako raní učenici, prinútení hľadať útočisko na pustých a osamelých miestach. Ako obliehanie Jeruzalema rímskymi vojskami bolo znamením na útek pre judských kresťanov, tak aj prevzatie moci zo strany nášho národa vo výnose presadzujúcom pápežský sabat bude pre nás varovaním. Vtedy bude čas opustiť veľké mestá ako prípravu na opustenie menších, aby sme si našli odľahlé príbytky na osamelých miestach medzi horami.“ Testimonies, zväzok 5, 464.

Pre kresťanov v období Krista toto varovanie určovalo, kedy majú utiecť z Jeruzalema. V piatom a šiestom storočí toto varovanie viedlo kresťanov k úteku na púšť.

A žena utiekla na púšť, kde má miesto pripravené od Boha, aby ju tam živili tisíce dvestošesťdesiat dní.... A žene boli dané dve krídla veľkého orla, aby odletela na púšť, na svoje miesto, kde je živená čas, časy a pol času, pred tvárou hada. A had vychrlil zo svojich úst za ženou vodu ako rieku, aby ju dala strhnúť rieka. Ale zem pomohla žene, a zem otvorila svoje ústa a pohltila rieku, ktorú drak vychrlil zo svojich úst. I rozneval sa drak na ženu a odišiel bojovať s ostatnými z jej semena, ktorí zachovávajú prikázania Božie a majú svedectvo Ježiša Krista. Zjavenie 12:6, 15–17.

Ježiš vždy znázorňuje koniec nejakej veci jej začiatkom, lebo On je Alfa i Omega. Varovanie pred ohavnosťou spustošenia v dejinách pápežského Ríma bolo rozpoznané vtedy, keď bola pápežská moc rozpoznaná ako stojaca na svätom mieste.

Toto varovanie zaznamenali Matúš, Marek a Lukáš a každý odkaz obsahuje nepatrnú odchýlku vo vyjadrení. Matúš uvádza: „Keď teda uvidíte ohavnosť spustošenia, o ktorej hovoril prorok Daniel, stáť na svätom mieste,“ a Marek uvádza: „keď uvidíte ohavnosť spustošenia, o ktorej hovoril

prorok Daniel, stáť tam, kde nemá.“ Lukáš uvádza: „keď uvidíte Jeruzalem obkľúčený vojskami, vtedy vedzte, že sa priblížilo jeho spustošenie. Vtedy tí, ktorí sú v Judsku, nech utečú do vrchov.“

Všetky tri svedectvá sa uplatňujú spoločne. V konkrétnejšej aplikácii Lukášova zmienka o tom, že Jeruzalem bude obkľúčený vojskami, označuje varovanie, že keď pohanský Rím začal svoje obliehanie Jeruzalema v roku 66 po Kr., kresťania, ktorí sa ešte nachádzali v Jeruzaleme, mali okamžite utiecť. Matúšova zmienka o „svätom mieste“ zodpovedá Pavlovmu označeniu „človeka hriechu“, ktorý „sedí v chráme Božom a vydáva sa za Boha“, čím predstavuje pápežské naplnenie „ohavnosti spustošenia“. Marek označuje ohavnosť spustošenia, stojacu tam, kde nemá stáť, a to zodpovedá varovaniu na útek, danému adventizmu v posledných dňoch. Dve z týchto varovaní sú spojené s príkazom, že ktokoľvek číta toto varovanie, má porozumieť, a všetky sa vzťahujú na znamenie, ktoré malo kresťanov danej doby upozorniť, aby utiekli.

Falošné uplatnenie trojitého výkladu, ktoré je prekrútené podávané tými, čo tvrdia, že „lupiči z tvojho ľudu“ sú Spojené štáty, vyvodzuje, že keď sa pri nedeľnom zákone v Spojených štátoch naplní „ohavnosť spustošenia“, potom nedeľný zákon, ktorý je vtedy presadzovaný, označuje Spojené štáty za moderný Rím, pretože pohanský i pápežský Rím už predtým oba presadzovali nedeľný zákon.

Problém tejto chybnéj aplikácie spočíva v tom, že nedeľný zákon pohanského Ríma nastal v roku 321 po Kr., avšak naplnenie „ohavnosti spustošenia“ pohanským Rímom sa uskutočnilo už v roku 66 po Kr., teda 255 rokov pred nedeľným zákonom z roku 321 po Kr. Rovnako aj kompromis, ktorý zrodil „človeka hriechu“, sa už odohrával v Pavlovom čase, keď povedal: „tajomstvo neprávosti už pôsobí“, zatiaľ čo pápežský nedeľný zákon prišiel o viac než štyri storočia neskôr. Prví dvaja svedkovia v trojitej aplikácii proroctva ustanovujú charakteristiky tretieho naplnenia v posledných dňoch. „Ohavnosť spustošenia“ v posledných dňoch na základe dvoch historických svedkov a troch biblických záznamov Kristových slov predstavuje varovanie, aby sa utieklo, nie presadenie nedeľného zákona.

V nasledujúcom článku podrobne rozoberieme, prečo je táto aplikácia chybná v kontexte ustálených pravidiel spojených s trojitou aplikáciou proroctva a prečo je stotožnenie nedeľného zákona v kontexte varovania, ktoré dal Kristus, nesprávnym podaním prorockých dejín.

„Tento kompromis medzi pohanstvom a kresťanstvom vyústil do vzniku ‚človeka hriechu‘, o ktorom proroctvo predpovedalo, že sa bude stavať proti Bohu a povyšovať sa nad Neho. Tento gigantický systém falošného náboženstva je majstrovským dielom satanovej moci — pamätníkom jeho úsilia posadiť sa na trón a vládnuť zemi podľa svojej vôle.“ The Great Controversy, 50.